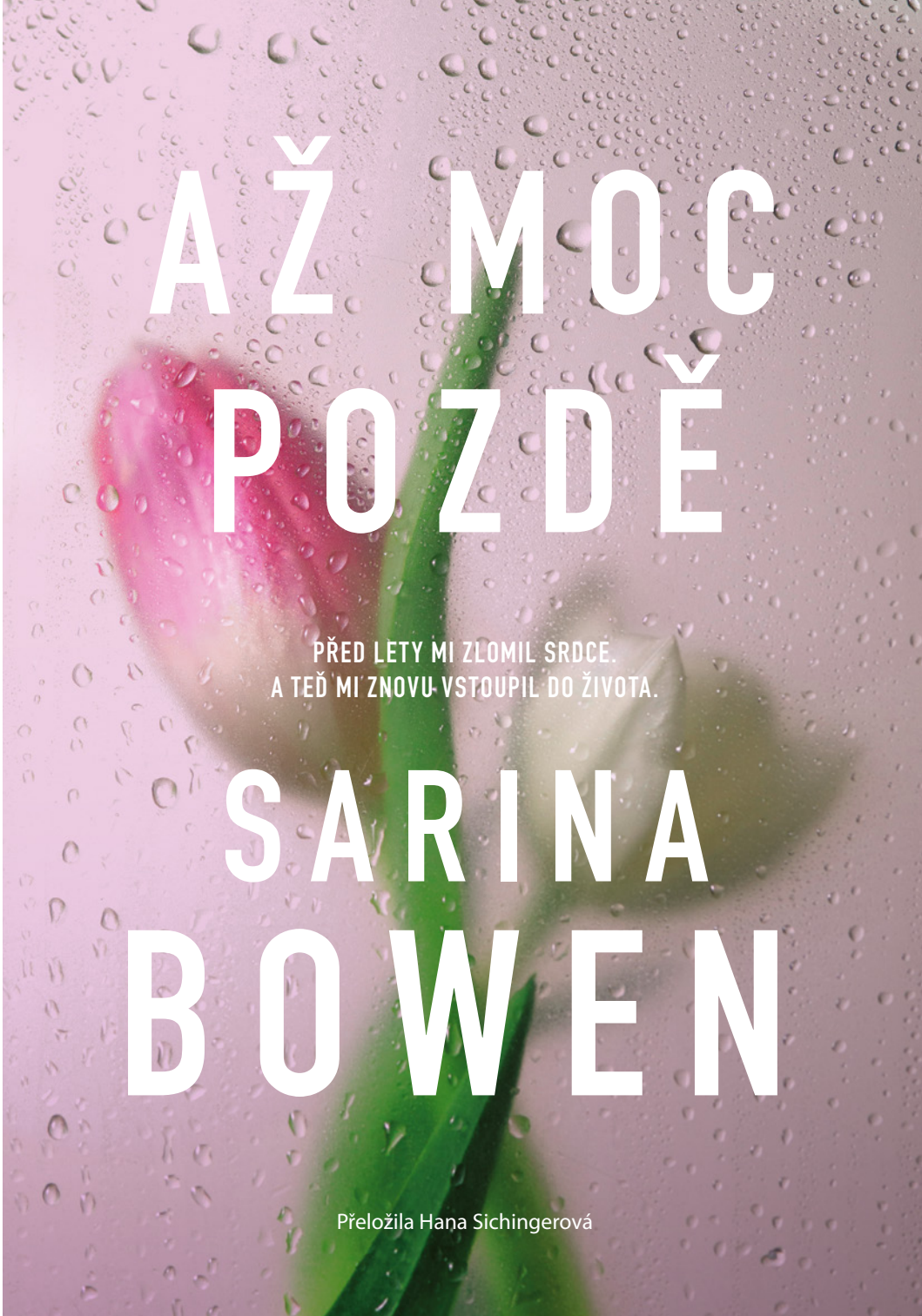

AŽ MOC POZDĚ

PŘED LETY MI ZLOMIL SRDCE.
A TEĎ MI ZNOVU VSTOUPIL DO ŽIVOTA.

SARINA BOWEN

Přeložila Haňa Sichingerová

Ukázka z knihy:

„Promiňte, je u sebe?“

Ani nestačím vzhlednout a vynechá mi srdce. *Ten hlas...*

Promluvil přímo z mé minulosti. A ještě než otočím hlavu a spatřím ho ve dveřích, celá se třesu.

A do háje.

Fakt...

... do háje.

Stojí tam Reed Madigan. Na koberci přímo před mým stolem. Jsem tak překvapená, že mi hrnek horké čokolády vyklouzne z ruky. Zprudka a v nešikovném úhlu dopadne na břidlicovou desku stolu, kde můj oblíbený hrnek – můj hrníček pro štěstí – děsivě lupne a rozpadne se mi před očima na dvě části.

Bože můj. Ani nevím, kam se mám dívat dřív – na čokoládu, která se rozlévá směrem ke klávesnici? Nebo do vyděšených očí jediného muže, kterého jsem kdy milovala?

„Avo?“ pronese Reed pomalu. Jako by také nemohl uvěřit vlastním očím. „Co tady sakra děláš?“

„Tahle kniha ve mně vyvolala chuť okamžitě odletět do Colorada a naučit se lyžovat. Má v sobě přesně tu snovou atmosféru, kterou od romance o druhé šanci chcete.

– Jersey Girls Bookshelf

„Tahle kniha je opravdu skvěle napsaná a promyšlená do posledního detailu. Zimní prostředí je naprosto dokonalé, tempo příběhu bezchybné a postavy překvapivě komplexní. Avu i Reeda jsem si zcela zamilovala. Jsou vykresleni jako velmi vyzrálí a uvěřitelní lidé. Díky tomu působí jejich romance i všechny konflikty mnohem intenzivněji – právě díky skvěle napsaným postavám je celý příběh tak autentický.“

– čtenářská recenze, Google

AŽ MOC POZDĚ

SARINA
BOWEN

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být re-produkována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

A LITTLE TOO LATE © 2022 by Sarina Bowen

Published by Tuxbury Publishing LLC, Hanover, USA

Translation © Hana Sichingerová, 2026

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8772-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-8771-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-6226-0 (print)

1. KAPITOLA

*R*_{eed}

VESELÍ KAMZÍCI

CELÉ COLORADO LEŽÍ pod sněhem. Musel napadnout teď někdy, protože je ještě bílý a nadýchaný a pokrývá všechny větve borovic lemujících silnici.

Už dlouho jsem sníh neviděl. A na této silnici jsem ho neviděl deset let.

„Reede?“ ozve se hlas mé asistentky. „Jsi tam ještě?“

„Jo, promiň. Pokračuj. Poslouchám.“ *Tak trochu.*

„Co mám udělat s tím zítřejším obědem s přáteli ze Stanfordu?“ ptá se Sheila, zatímco jedu po dvouprouté silnici v pronajatém SUV.

„Prostě ho odlož.“ Zatáčka na silnici je mi povědomá i po všech těch letech. Je to zvláštní.

„Už jsi ho jednou odložil,“ podotkne. „Takže jim řeknu, ať jdou bez tebe. Rezervace ve Four Palms by neměla přijít vniveč.“

„Tak proč ses vůbec ptala?“

„Říkala jsem si, že ti dám šanci udělat správnou věc.“

Obrátím oči v sloup. Sheila mi leze na nervy, ale až se příští rok vrátí ke studiu MBA, budu v háji.

A ona to ví, což je problém.

„Další věc – Prashant má obavy, že Deeverš nepodepíše smlouvu o dalším kole financování.“

„Podepíše ji. Jen o všem hodně přemýšlí. Rád si velká rozhodnutí nechává uzrát v hlavě. Dej mu ještě pár dní, než ho začneš popohánět.“

„Dobře. Ještě jedna věc,“ cvrliká Sheila, zatímco zpomaluju před poslední zatačkou. „Neřeknu Harper, že rušíš páteční večeri. Musíš jí zavolat sám.“

Sakra. „Eh... Na tu večeri jsem zapomněl. Nemohla bys prostě...“

„Reede Madigane!“ zvýší hlas Sheila. „Ani tu větu nedokončuj. Buď chlap a zavolej jí. A jestli zapomeneš, budeš chodit do Starbucks dva týdny sám, až se vrátíš.“

„Dva týdny, jo? To je drsný.“ Upřímně, mohl bych Sheilu vyhodit a najít si asistentku, která bude roboticky dělat všechno, co po ní chci. Ale neudělám to a oba to víme. „Zavolám Harper,“ zamumlám.

„Dobře, šéfe. To je vše, co od tebe potřebuju. Co vlastně děláš v Coloradu? Jde o nějakou přísně tajnou investici?“

„Ne. Musím si tu vyřídit něco soukromého.“

„Soukromého?“ Její mladý hlas nevěřícně zakolísá. „Ty máš soukromý život?“

„Sklapni.“

Zasměje se.

„Táta se rozhodl prodat rodinný podnik.“ Snažím se, aby v mém hlase nebyla znát podrážděnost, ale není to snadné. Jsem jediný v rodině, kdo má titul MBA. A poradil se táta se mnou?

Ani omylem. Včera mi tu jobovku prostě poslal e-mailem. Na čtyřech řádcích mně a bratrům oznámil, že se za A) znovu oženil a za B) plánuje prodat horskou nemovitost, která patří naší rodině už několik generací.

Vážně nevím, co si o tom mám myslet.

„Jaký rodinný podnik?“ vyzvídá Sheila.

„Je to lyžařský rezort.“

Sheila chvíli mlčí a já přemýšlím, jestli se hovor nepřerušil. To se v horách stává často. Ale pak zalapá po dechu: „Počkej, vážně? Myslíš Madigan Mountain?“

„Přesně ten. Ale žádný Sherlock Holmes nejsi, vzhledem k tomu, že se jmenuje po nás.“

„Proboha, ty jsi ale exot,“ vzdychne Sheila najednou.

„Hele, nemluvili jsme spolu o hranicích?“

„Ale prosím tě. Existuje něco jako respektování hranic. A pak jsi tu ty. Dva roky ti vedu kalendář a ty ses ani jednou nezmínil, že tvoje rodina vlastní nejúžasnější luxusní lyžařské středisko v zemi. Dokonce jsem ti až do dnešního rána nikdy nerezervovala let do Colorada. Ani jsem nevěděla, že tamodtud pocházíš.“

Nepřu se, protože má pravdu – je divné, že nikdy nejezdím domů a že na domov ani moc nemyslím. Ale kdyby věděla, jaké peklo to bylo po smrti mé matky, pochopila by.

„Vloni jsi byl lyžovat ve *Whistleru*. Chci říct, že ten apartmán, který sis pronajal, stál dva tisíce dolarů za noc, Reede. *Proč?*“

„Je to složitý,“ zamumlám.

„Cože? Ztrácíš se mi.“

„Je to *složitý*! Za vteřinu se to přeruší.“ Úzká horská silnice vede mezi dvěma vysokými skalními převisy.

„Vůbec... ne... slyším. Ale koukej zavolat Harper, ztraceně!“

Telefon dvakrát zapípá, což signalizuje, že se hovor přerušil. A Sheila měla pochopitelně poslední slovo. Jak jinak.

Dám blinkr a chystám se zahrnout na Starou důlní cestu. V tu chvíli si všimnu cedule. *Dvě míle do Madigan Mountain*. Ale není to ta nenápadná, vyřezávaná dřevěná cedule, která dříve stála u silnice. Tahle je nová, křiklavá a asi tak třikrát větší.

A okamžitě se mi nelíbí.

Za mnou zatroubí auto a mně dojde, že brzdím provoz. Tak odbočím na známou strmou a klikatou silnici vedoucí k rodinnému rezortu. SUV podřadí, jak začínám stoupat. Po obou stranách se tyčí skalnaté výběžky, občas přerušené porostem vysokých borovic. Je teprve listopad, ale lesní půda je pokrytá sněhem.

Ztraceně, tuhle silnici pořád ještě znám jako vlastní boty. Při pohledu na ni se mi bolestivě svírá něco uvnitř hrudníku. Je to jako pálení žáhy, řekl bych – nepříjemné, ale dá se to přežít.

Neměl jsem v plánu překopat si celý rozvrh, abych mohl odletět do Colorada a postavit se čelem své minulosti, a čím vyš auto stoupá, tím horší se mi ten nápad zdá. I když jsou okna SUV celou cestu zavřená, mohl bych přísahat, že cítím vůni borovic a slyším praskání, které vydává jehličí, když člověk prochází zdejšími lesy...

Téměř před sto lety koupil můj pradědeček pozemek na konci staré, těžko sjízdné lesní cesty. Předal ho dědečkovi, který na něm vybudoval jedno z prvních lyžařských středisek ve Skalnatých horách.

Je to ale nepřístupné místo. Když sněží, silnice se špatně prohrnuje. Pokud ve víkendovém provozu někdo zatočí příliš prudce a dostane smyk, může výsledná kolize zastavit dopravu na několik hodin, než odtahovka nešťastníka vyprostí.

Proto se Madigan Mountain nikdy nestalo široce vyhledávanou mezinárodní destinací, jako je Aspen nebo Whistler. U nás vždy rezonovala – a asi stále rezonuje – spíš atmosféra malého, rodin-

ného lyžařského střediska. Naši zákazníci to mají rádi. Stálí hosté si často rezervují dovolenou na příští rok, ještě než opustí areál.

Bodne mě u srdce, když si vybavím, jak jim máma s úsměvem mávala na rozloučenou. „Uvidíme se příští rok!“

I ta krátká vzpomínka je bolestivá. Je pryč už víc než deset let, ale pořád to bolí. Proto se s bratry tomuto místu vyhýbáme.

A táta nám – svým třem synům – také nikdy nedal dobrý důvod k návštěvě. Po mámině smrti se z něho stal nevrlý pavouk. Všichni jsme utekli pryč. Nikdo z nás nebyl zvědavý na jeho zahořklost.

A stejně jsem nakonec tady. Táta je možná dobrý hoteliér, ale smlouvu o financování by nepoznal, ani kdyby ho kousla do jeho mrzutého zadku. Jsem tu proto, abych se ujistil, že ho nikdo neokrade.

Dalo by se namítnout, že mně do tátových financí nic není. Koneckonců, já už jsem si vydělal vlastní slušné jmění. Ale mám dva mladší bratry. Weston je vojenský pilot a Crewa živí jeho sláva. Ten s tou svojí nespoutanou náturou může být právě teď doslova na kterémkoli kontinentu, pokud tam mají snůh. Neraď o sobě dává vědět a nikdy nevolá zpátky. Kdo ví, jestli vůbec viděl ten tátův šílený e-mail?

Nebyl jsem vždycky skvělý bratr. Po mámině smrti jsem s Westonem a Crewem nezůstal. Utekl jsem zpátky na Middlebury College ve Vermontu. Po promoci jsem se usadil v Silicon Valley, kde jsem udělal kariéru díky titulu MBA ze Stanfordu a hromadě ambicí.

Proto jsem teď tady, protože oni nemohou. Nebo v případě Crewa nechtějí. Potřebuju vědět, co tím táta sakra sleduje. Potřebuju vědět, jestli to s prodejem nemovitosti, která už tak dlouho patří naší rodině, myslí vážně.

A také je tady pohřbená moje máma. Když už nic jiného, můžu jí naposledy položit květiny na hrob...

Silnice se ještě jednou stočí a přede mnou se objevuje rezort. Zpomalím, abych si ho mohl dobře prohlédnout.

Obrovský rozlehlý rezort se za desítky let moc nezměnil. Kamenná chata, kterou postavil můj dědeček v padesátých letech, je propojena s třípatrovým hotelem, který byl přistavěn později. V původní chatě se nachází hotelová hala, restaurace a kanceláře. V hotelu je padesát pokojů.

Celé středisko má tvar půlměsíce, ve kterém většina budov stojí průčelími směrem k hoře. Nízké odpolední slunce zbarvuje zasněžené vrcholky do zlatova. Pod svahem stojí velká dřevěná lyžařská chata, kterou postavil můj dědeček v osmdesátých letech. Tam si lyžaři půjčují lyže, rezervují lekce nebo si kupují misku chilli.

A na druhé straně – za hotelem, kam teď nevidím – se nacházejí lázně s vyhřívaným bazénem a několika vířivkami. Je tam i venkovní pavilon, ve kterém se v teplejších měsících pořádají svatby.

Všechny budovy mají špičaté střechy a asi milion okenic natřených cihlově červenou barvou. Během léta po dokončení základní školy jsem spoustu těch zatracených okenic sám natřel. Celé týdny jsem měl ruce i boty umazané červenou barvou. Ale člověk si musí nějak vydělávat a ty krásné lyže Rossignol jsem prostě musel mít.

Zbytek rezortu se rozprostírá dál podél úpatí hory. Je tam rozseto asi padesát apartmánů, které moje rodina prodala v devadesátých letech. Mají také červené okenice a celý areál díky tomu působí jednotně a uceleně.

Jsem trochu ohromen tím, jak je to všechno krásné. Popravdě jsem zapomněl, jak působivě vypadá drsné pohoří na pozadí modré oblohy. A středisko se zdá být dobře udržované. Okenice jsou stále jako nové. Štěrkové parkoviště je upravené a pečlivě odhrnuté.

Mámina smrt tátu tak zdrtila, že jsem nevěděl, co mám očekávat. Nepřekvapilo by mě, kdyby všechno bylo v troskách.

Nicméně nic nenasvědčuje tomu, že by se rezort rozpadal. Dvě nové cedule navádějí návštěvníky k parkovišti pro lyžaře a k recepci hotelu. Na každé ceduli je veselý kamzík – na první řídí SUV s lyžemi na střeše a na druhé nese batoh směrem k chatě.

Prohlížím si cedule o něco déle, než je nutné, protože jsou mi nějak povědomé. Nedokážu říct čím.

Ale nejsem tu, abych se kochal pamětihodnostmi, takže zastavím před hotelem. Přivítá mě mladý muž. Má na sobě elegantní sako uniformy Madigan Mountain. I ta je nová.

„Chcete se ubytovat, pane?“ ptá se.

„No, ano.“ Zatím jsem nepřemýšlel o tom, kde dneska přespím. Když vaše rodina vlastní lyžařské středisko, nemusíte plánovat dopředu. Je teprve listopad, takže není možné, aby bylo všechno obsazené.

A předpokládám, že kdyby to bylo nutné, mohl bych spát ve svém starém pokoji. Na druhou stranu se táta právě oženil s nějakou cizí ženou, takže nevím, jestli je to nejlepší řešení.

„Vaše jméno, pane?“ ptá se mladík. Nastaví dlaň, aby si vzal klíče od mého pronajatého auta.

Usměju se a hodím mu klíče. „Jmenuju se Reed Madigan. Díky, chlapče.“

Navzdory šokovanému výrazu ve tváři klíč chytí. „Ty jo, fakt?“

Ale já se už otáčím a mířím ke dveřím chaty. Doufám, že je táta ve své kanceláři. Musíme si promluvit.

2. KAPITOLA

A^{va}

MÉNĚ TANCE A VÍCE SNĚHU

CO TAKHLE HOSPODSKÝ kvíz v Broken Prong? píšu kamarádům. Už je to pár týdnů, co jsme naposledy rozbrečely ostatní stoly...

Nemám hlídání, namítá Callie. Mohly bychom si dát skleničku u mě? Udělám frosé...

Jasně, odpovím okamžitě...

Promiň! omlouvá se Callie. Víím, že útěk z hor by byl větší zábava!

Neplete se. Trávím v tomhle středisku opravdu příliš času. Už roky jsem neměla pořádnou dovolenou. To bude první věc, kterou udělám, až se Madigan Mountain prodá – zarezervuju si nějaký výlet a zapíšu si do kalendáře dvoutýdenní dovolenou. Nezáleží na tom kam, hlavně že nebudu muset shánět instalatéra, když praskne trubka, nebo uklidňovat zpovýkaného hosta kvůli tomu, že jsou všechny termíny v lázních obsazené.

Ale teď je úterý a to je bez výjimek holčičí večer. A bez Callie by to nebylo ono. *Nedělej si s tím starostí, vždycky se dobře bavíme, ujišťuju ji. Co mám přinést?*

Třeba brownies? navrhuje Callie.

Pak se přidá naše kamarádka Raven. *Miluju brownies od Avy! Moje boky taky. A mražené růžové víno u Callie zní skvěle.*

„Avo!“ volá šéf z kanceláře. „Můžeš mi prozvonit klíče? Nemůžu je najít!“

„Jistě!“ zavolám na něho. „Vydržte.“ Probudím počítač a spustím aplikaci, kterou používám k organizaci Marka Madigana. Stisknu velké oranžové tlačítko na obrazovce a o chvíli později uslyším ze sousední místnosti charakteristický zvuk šefových klíčů.

„Našel jsem je!“ volá.

Jistěže ano. Zvednu hrnek s horkou čokoládou a usrknu doušek své odpolední pochoutky. Raven nám poslala vtipný gif, na kterém žena pije víno z kulatého akvária. Usmívám se nad telefonem, když se ozve hluboký hlas: „Promiňte, je u sebe?“

Ani nestačím vzhlednout a vynechá mi srdce. *Ten hlas...* Promluvil přímo z mé minulosti. A ještě než otočím hlavu a spatřím ho ve dveřích, celá se třesu.

A do háje.

Fakt...

... do háje.

Stojí tam Reed Madigan. Na koberci *přímo* před mým stolem. Jsem tak překvapená, že mi hrnek horké čokolády vyklouzne z rukou. Zprudka a v nešikovném úhlu dopadne na břidlicovou desku stolu, kde můj oblíbený hrnek – můj hrníček *pro štěstí* – děsivě lupne a rozpadne se mi před očima na dvě části.

Bože můj. Ani nevím, kam se mám dívat dřív – na čokoládu, která se rozlévá směrem ke klávesnici? Nebo do vyděšených očí jediného muže, kterého jsem kdy milovala?

„*Avo?*“ pronese Reed pomalu. Jako by také nemohl uvěřit vlastním očím. „Co tady *sakra* děláš?“

Otevřu ústa, ale nevydám ani hlásku. Tak jen stojím a zírám na něho, srdce mi divoce buší a hlava se točí. Ale nejsem tak zaskočená, abych si nevšimla, že vypadá dobře. Tmavé vlnité vlasy má stejně husté jako tenkrát. A zapomněla jsem, jak mu temné strniště dokáže zvýraznit ostře řezanou bradu.

Ale pár detailů je nových a nečekaných – třeba hipsterské brýle, které ještě zdůrazňují jeho velké tmavé oči. Tmavě modrý oblek a nažehlená bílá košile s temně zelenou kravatou jsou na hony vzdálené flanelovým košilím, které nosil za studií. Působí to mnohem přísněji a také draze.

Ježíšikriste, tohle není fér. Ve dvaatřiceti vypadá víc sexy než ve dvaadvaceti.

Tolik mu bylo, když jsem ho viděla naposledy – když se se mnou rozešel těsně před mou únorovou promocí na Middlebury College ve Vermontu.

„Avo,“ osloví mě stroze. „Co má tohle znamenat?“

Jeho nepřátelský tón mě uvnitř trochu zabíjí. Ale současně mě probere ze zasnění. Deset let – tak dlouho to už je. Vztek, který k němu cítím, ve mně žhne jako doutnající uhlí, ale připravený kdykoliv znovu vzplanout. „Pracuju,“ odseknu ostře. „Tohle je můj stůl.“

Pokouším se znovu spojit obě poloviny svého hrnku. Jako by to mohlo fungovat. Ale moje mysl je zakalená.

„Pracuješ,“ opakuje pomalu, jako bych mluvila jemu neznámým jazykem. „Tady?“

„Tady,“ potvrdím rozhodně. Jako by bylo naprosto normální přestěhovat se do maličkého městečka, ve kterém vyrůstal váš bývalý, a nechat se zaměstnat jeho otcem.

„Jak dlouho?“ zeptá se a založí si ruce na hrudníku, který je ještě širší než tenkrát, když jsme ze sebe navzájem strhávali šaty.

Nepředstavuj si ho nahého, zakazuju si, protože tím by se situace ještě zhoršila. „Už to bude deset let.“

Jeho svůdné rty se stáhnou. „Deset let?“ Přivře oči a upřeně si mě prohlíží.

Tolikrát jsem si představovala tento okamžik – znovu se setkat s Reedem tváří v tvář. Vždycky jsem věděla, že to bude bolet. A vždycky jsem věděla, že bude překvapený.

Ale zní tak zahořkle. Nevím, jak na to reagovat. Reed, kterého jsem znala na vysoké, byl trochu divoký a hodně zábavný. Alespoň než jsme se rozešli.

Teď se probodáváme pohledy a nemyslím si, že vyhrávám.

Najednou se otevrou dveře kanceláře pana Madigana a Reed se odvrátí a podívá se na svého otce.

„Výborně, tohle je který syn?“ promne si starý pán bradu. „Weston, mám pravdu?“

Můj bývalý zbledne. „Reed, tati. Ježíš, jsi v pořádku? Proč mi nikdo neřekl, že je to tak zlé?“

Mark Madigan se rozesměje a chytí svého syna za ramena. „Reede! Od kdy jsi takhle naivní? Netvrdíš o sobě vždycky, že to ty jsi v rodině ten mazaný? Myslíš, že tě nepoznám? Páni, máš na sobě stejnou kravatu jako na fotce v e-mailu. Kdo jezdí do lyžařského střediska v kravatě?“

Reed se podívá dolů na sebe. „Přijel jsem rovnou z práce!“

Vybublám smíchy. Reedův zmatek je na mě moc. Ten oblek mu bohužel dábelcky sluší. Je perfektně ušitý a bílá košile zdůrazňuje jemně olivový odstín jeho pleti. Ženy, které pracují v Reedově kanceláři v Silicon Valley, se pravděpodobně kochají pohledem pokaždé, když prochází kolem...

Přestaň, Avo, napomínám se. Reeda Madigana už nemám ráda. Kéž by se tu dneska vůbec neukázal; nemůžu se dočkat, až se dozvím, kdy odjede.

Doufám, že brzy.

„Tati, musíme si promluvit,“ říká.

„Jde o ten prodej, vid? Myslel jsem si, že se možná ukážeš, abys mi ‚poradil‘.“ Mark naznačí prsty uvozovky. „Ale dostal jsem na tohle místo sakra dobrou nabídku, Reede. A velký obnos v hotovosti předem. Ani ty nebudeš moci říct, že je to špatný nápad.“

„Hotovost předem,“ pronese Reed pomalu. „O jaké částce se bavíme?“

Otec zvedne jedno husté obočí. „Bojíš se o svůj podíl?“

„Ne,“ odsekne Reed. „Vůbec ne. Ale vím, jak tyhle obchody fungují. Umím počítat. Zním jejich úskalí. Víím, kde bývá zapaný pes, a nechci, aby ti někdo ublížil.“

„Jo?“ Mark si ho chvíli mlčky měří. „Jestli ti na tom tak záleží, možná bys měl jezdit domů častěji než jednou za deset let. Jak se ti líbí tyhle počty? Chceš mít slovo v tom, co se tady děje? Tak kde jsi *sakra* byl?“

Ouvej. Obrním se, protože Mark Madigan nezvyšuje hlas moc často.

Ale Reed mu křik neoplácí. Jeho klid je jedna z věcí, která mě na něm od začátku přitahovala. Pomalu se nadechne a já sleduju, jak se viditelně ovládá. „Dobře,“ řekne pomalu. „V tom máš pravdu.“

Chvíli se pozorují, až Mark hlasitě vydechne. „Hele, pojď se mnou domů. Seznámíš se s Melody. Pozdravíš ji...“

„Melody,“ zopakuje Reed tiše. Jako by si to slovo zkoušel na jazyku.

„Bude se ti líbit,“ pokračuje šéf, i když Reedův výraz je stále skeptičtější. „Dáme si pár jejich levandulových sušenek a pak ti řeknu všechno, co chceš vědět o nabídce od Sharpea.“

„Jo, dobře,“ řekne Reed a přikývne. „Dobrý plán.“

„Dojdu si pro kabát.“ Mark se vrací do své kanceláře a Reed ho následuje.

Posadím se zpátky na židli u stolu a opatrně odsunu kousky rozbitého hrnku na stranu. Asi ho budu moct opravit, až se mi zklidní tep. Abych si nějak zaměstnala ruce, otevírám zásuvku stolu a hledám vteřinové lepidlo.

Ale zároveň pokradmu poslouchám.

„Jak dlouho se zdržíš?“ ptá se Mark syna.

„Pár dní,“ odpoví Reed.

V duchu vítězně zatnu pěst. Pár dní s Reedem v rezortu přežiju. Pak odjede na dalších deset let a já na něho už nebudu muset myslet.

„Budu potřebovat pokoj,“ dodá Reed.

„Řekni Avě,“ odpoví otec. „Avo! Můžeš ještě jednou prozvonit moje klíče? A najít pokoj pro Reeda?“

„Jistě!“ volám a sahám po klávesnici. Lokátor, který jsem dala na Markovu klíčenku, je hodně využíváný. Několikrát klepnu na obrazovku a z vnitřní kanceláře se opět ozve známá melodie „Let It Snow“.

„Našel jsem je!“

Než se stihnu připravit, objeví se před mým stolem Reed, stále s mrzutým výrazem ve tváři.

Obrním se a nasadím ten nejchladnější výraz, jaký dívka dokáže, když se dívá na muže, který jí zlomil srdce.

„Táta mi řekl, že tě mám požádat o pokoj. Ale můžu zajít na recepci, jestli je to jednodušší.“

„Ne,“ odpovím rychle. „Všechny pokoje zdarma zařizuju já.“ A také skupinové blokace. A svatební rezervace. A dlouhodobé pronájmy, rezervace zábavy, všechny větší nákupy a asi tisíc dalších věcí.

Jsem páteří Madigan Mountain a Reed o tom nemá ani ponětí.

S touto uklidňující myšlenkou sáhnou po klávesnici a kliknu na rezervační systém. Je teprve listopad, takže máme volné pokoje, zejména v nejlepších a nejdražších hotelových apartmá.

Znepokojivá myšlenka mi zastaví prsty nad klávesnicí. Pokud umístím Reeda do zrenovovaného apartmá Vista, možná už nikdy nebude chtít odejít. Ten pokoj má koupelnu s prosklenými stěnami a vířivkou, ze které lze při koupeli sledovat západ slunce nad horami. Je tam i velkoplošná televize a krb. Je to jako kousek nebe.

Ale já potřebuju, aby Reed Madigan zmizel. Prodej rezortu bude přínosný pro všechny zúčastněné. Madiganova rodina bude ještě bohatší, než už je. Mark Madigan bude moci odejít do důchodu, právě teď je připravený začít novou kapitolu svého života. Zaslouží si to.

A nakonec, ale neméně důležitý je fakt, že *mně* to přinese povýšení a zvýšení platu. A co je nejlepší, dvoutýdenní dovolenou. Za posledních pět let jsem neměla víc než pár dní volna v kuse.

Reed Madigan to svému otci, který konečně našel štěstí, nezničí. Ani mně. To nedopustím.

„No, páni, máme skoro plno,“ říkám a mžourám na obrazovku. „Možná budeš muset zůstat u otce a jeho nové ženy.“ To by ho odsud mělo dostat. Ani chladnokrevný a vyrovnaný Reed nebude imunní vůči trapnosti toho, že by měl spát ve svém dětském pokoji, zatímco se jeho otec ve stejném domě bude chovat jako zamilovaný novomanžel.

„Určitě se musí ještě něco najít,“ trvá na svém Reed. „Je teprve listopad.“

„Ano, ale...“ Rychle přikývnu, protože lhaní mi úplně nejde. „Tenhle víkend se koná Penny Ridge Brewfest.“ To je pravda, i když Madigan Mountain je příliš daleko od města a příliš drahý

na to, aby se zaplnil při Brewfestu, když ještě ani nezačala lyžařská sezóna.

„A co pokoje pro zaměstnance?“ ptá se. „Nesnaž se mi namluvit, že takhle zkraje sezóny máš obsazeno vlekaři.“

„Jistě, jistě.“ Právě mi vnukl další zlomyslnou myšlenku. „To je dobrý nápad. Můžu tě ubytovat v pokoji pro zaměstnance.“ V rezortu máme místo pro více než třicet zaměstnanců. Je tu dvanáct apartmánů pro zaměstnance a navíc dvoupatrová chata s pokoji ve stylu kolejí.

Představte si film *Hříšný tanec*, jen s méně tance a více sněhu. V malém městečku se personál pro sezónní lyžařské středisko shání obtížně, takže musíme sezónním pracovníkům vyjít vstříc s ubytováním. Malé pokojíky nejsou nic stylového, ale pro ubytování mladých lidí z Dánska, Německa a Nového Zélandu, kteří tráví zimu prací za nízkou mzdou a skipas zdarma, rozhodně stačí.

„Vezmu cokoli,“ zamumlá Reed.

„Jak chceš!“ Sáhnu do zásuvky a vytáhnu klíč. Je od pokoje číslo dvacet pět, který je nejmenší a nejtemnější. Topení dělá rámus a škvírou pode dveřmi nepříjemně protahuje.

Ale přesně tento klíč mu nabídnu. A vůbec mi ho není líto.

3. KAPITOLA

MIDDLEBURY COLLEGE, VERMONT

LEDNOVÝ MEZISEMESTR 2011

JE PÁTEK RÁNO A AVA v keramické dílně vyhlazuje okraje svého čerstvého výrobku z hlíny, když někdo na stůl vedle ní položí pracovní podnos. „Můžu si sem sednout?“ zeptá se mužský hlas.

Zvedne oči a spatří nádherného muže s tmavými vlnitými vlasy a zamyšlenýma očima, který čeká na odpověď. „Ano. Jasně. Jistě,“ odpoví rychle.

Muž odsune židli a posadí se. „Jsem Reed.“

Ona už ví, kdo to je. Všichni ho znají. Je to obdivovaný, typicky americký závodní lyžař, proslulý svou troufalostí. Middlebury College je plná sportovců, ale Reed má v sobě něco intenzivního, co vždy přitahovalo Avin pohled. Poznala, že se liší od moře povrchních vysokoškoláků svou vážností. Muž. Přestože spolu ještě nikdy nemluvili.

Až dotedl.

„Předem se omlouvám, jestli se po tobě budu opičit.“ Se zamračeným výrazem sundává plastový sáček z rozpracované vázy, kterou musel začít vyrábět už někdy dřív v týdnu. Hroutí se ke straně. „Moc mi to nejde, co?“

Prohlíží si jeho vázu, která se naklání na bok jako slavná věž v Pise. „Chceš slyšet můj názor?“

„Ano,“ odpoví a neuhne pohledem.

„Mohl bys strávit hodinu tím, že se to budeš pokoušet narovnat. Ale hlína není olejomalba – ne všechno se dá opravit. Někdy prostě musíš začít znovu.“

„Od nuly? Strávil jsem tím dvě hodiny.“

„Podruhé už to nebude trvat dvě hodiny. Věř mi. Kromě toho...“ Zvedne z tácu, na kterém má dvě vázy, tu méně povedenou. „Začít znovu je zábava.“ Ukáže mu vázu, kterou drží v ruce. Pak s ní rychlým pohybem zápětí mrští na betonovou podlahu, o kterou se váza s uspokojivým mokřým plesknutím rozplácne.

REEDA DOKÁŽE MÁLOCO pohoršit. Ale když Avin projekt imploduje na podlaze výtvarné učebny, zažívá okamžik čistého šoku. Nečekal, že udělá něco takového. Vůbec.

Pak se podívá na její úsměv a všechno je hned lepší. Dokonce se zasměje.

Pravdou je, že si při přednáškách výtvarné výchovy Avu potají prohlížel. Je velmi krásná. Teď nesmí ztratit nervy. „Myslím, že tomu rozumím,“ přitaká a zvedne svou pokřivenou vázu na dlaně. Je ošklivá. Tak ji vyhodí vzhůru. Proletí vzduchem a dopadne k Aviným nohám s hlasitým a nečekaným zvukem ze všeho nejvíc připomínajícím prdnutí.

Oba se smějí, až se za břicho popadají. Jsou tak hluční, že se všichni ostatní v uměleckém ateliéru otáčejí, aby zjistili, co je tak pobavilo.

Trvá jim dlouho, než se zase uklidní. Ale nakonec Reed seškrábe hlínu z podlahy a začne znovu. Hněte ji do koule a za okny ateliéru se mezitím pomalu snášejí velké sněhové vločky.

Leden – neboli mezisemestr, protože všechno na vysoké škole potřebuje přezdívkou – je v kampusu neobvyklým obdobím. Každý chodí jen na jeden předmět. Tento se jmenuje *Keramika: Dějiny a praxe*. Polovinu času se věnují přednáškám o použití a zdobení keramiky ve starověkých kulturách a druhou polovinu se potýkají s keramickými projekty.

Je to těžší, než se zdá. Reed si myslel, že díky kurzu keramiky bude blíž své matce. Ale nefunguje to. Je pryč a on se jí ani nemůže zeptat, jak sakra vyrobit vázu, která se nezhroutí do strany.

„Tenhle kurz byl možná chyba,“ zamumlá, když se nepovede ani druhý pokus.

Ava se k němu otočí. Má vlasy barvy tmavého medu a on si představuje, jaké by to bylo prohrábnout je prsty. „Proč sis vybral tenhle kurz?“

Zvažuje, že jí řekne pravdu, ale nakonec to neudělá. „Potřeboval jsem kredity z umění. A ty?“ Podívá se na její vázu a překvapením zamrká. Namalovala na svůj výrobek nádherného ptáka. Drží v zobáku bobuli a v očích má vyzývavý pohled. „Panejo, to je krása. Je to vrána?“

„Krkavec,“ odpoví a odloží špičatý kovový nástroj, který používá při práci. „Plánuju kreslit zvířata na všechny svoje projekty, aby si lidi nevšimli, že nejsem moc dobrá hrnčířka. Ale počkej...“ Natáhne ruku a dotkne se jeho zápěstí.

Teplo její ruky ho zaskočí a on zvedne bradu, aby se jí podíval do očí.

Zrudnou jí tváře a rychle ruku stáhne. „Myslím, že bys měl svůj výrobek zevnitř vystlat zmuchlanými novinami a to drsné místo uhladit houbou. Když budeš pokračovat takhle, projede ti palec skrz.“

„Aha,“ řekne. „Dobrý nápad.“

„Už musím jít do práce.“ Začne uklízet své pracovní místo a jeho přepadne zklamání. Ale najednou si vzpomene, kde už ji viděl. „Nepracuješ v Bowl?“ Middlebury má vlastní lyžařský svah. To byl jeden z důvodů, proč šel studovat vysokou školu až do Vermontu.

„Přesně tak. Dva dny v týdnu. Závodně běhám na běžkách, ale říkala jsem si, že by bylo fajn naučit se i sjezdovat. Zatím jsem to ani nezkusila, protože vždycky, když mi skončí směna, jsem úplně zmrzlá.“

„Aha,“ přikývne. „Ruce, nohy a obličej.“

Přestane uklízet. „Promiň?“

„Tak se jako vlekařka udržíš v teple. Máš sněhule Sorel?“

Zavrtí hlavou.

„V tom případě potřebuješ ohřívače prstů na nohou. Ty malé polštářky, které se zahřejí, když je vystavíš vzduchu. A vlněné ponožky. Ty jsou samozřejmostí. Nos si s sebou náhradní rukavice, aby sis je mohla na druhou polovinu směny převléknout, protože se promáčí.“

Nečekaně se zářivě usměje. „Víš toho o tom hodně.“

„Naše rodina v tom podniká.“

„Podnikáte v provozování vleku?“

„Vlastníme lyžařský areál v Coloradu.“

„Aha. Chápu. To je úžasné.“

„Někdy. Ale mám odpracováno spoustu hodin na lanovce. Když někdo onemocněl, rodiče mě tam hned poslali, abych ho zastoupil. To už tak úžasné nebylo.“

„Jasně.“

Uplyne dlouhý okamžik, během kterého Reed a Ava jen stojí a hledí na sebe. Reed ztratil nit, ale nijak mu to nevadí. Klidně by tu stál celý den a povídal si s ní. Je to ten nejintenzivnější pocit, jaký za poslední měsíce zažil.

Ale Ava zdráhavě sklopí pohled a zkontroluje čas. „Musím běžet, Reede. Uvidíme se v pondělí? Chci vědět, jak to dopadne s tou vázou.“ Plaše se usměje.

„V pondělí,“ souhlasí tiše. A když nakonec odejde, hledí za ní jako osamělý honicí pes.

To odpoledne koupí v obchodě s lyžařskými potřebami celou krabici ohřívačů prstů na nohou a pak začne odpočítávat hodiny, než jí je bude moct dát.

4. KAPITOLA

*R*_{eed}

NIC SKANDÁLNÍHO

KDYŽ AVA VSTANE od stolu, aby mi podala klíč, naše ruce se dotknou a já zažívám silný pocit déjà vu. Ava Aichersová, s níž jsem měl jediný skutečně vášnivý a pohlcující milostný vztah svého života, stojí přímo přede mnou.

Buď to, nebo mám hodně podivný sen.

Ale pokud je to skutečnost, Ava vypadá úžasně. Její vlasy jsou vlnitější, než si je pamatuju, ale stále protkané zlatými prameny a tak dlouhé, že by jimi ovinula mou pěst. Její pokožka má zdravý, sluncem prohrátý odstín – ten, který získáte, když trávíte čas venku.

Má na sobě modré tričko s výstřihem do věčka, který odhaluje stříbrný řetízek na jejím hladkém krku. Kdysi jsem ji právě tam líbal, zatímco jsem z ní svlékal jeden kus oblečení po druhém...

Zvedne oči a střetne se s mýma, ale její pohled je chladný. Dokonce mrazivý. Ava není ráda, že jsem se tu objevil.

Opravdu bych rád věděl, jak se to stalo, ale nemůžu ji vyslyšet před tátou. Pracuje pro něho.

Bože, to je divné. Měla by být tisíce kilometrů daleko a být zaměstnaná někde v nemocnici. „Chtěla jsi být lékařkou,“ vyhrknu. „Nebo ne?“

Ava viditelně ztuhne a její oči jsou ještě chladnější. „Co je tobě do toho?“

To mě umlčí. Protože má pravdu – nic mi do toho není. Vzdal jsem se práva starat se o to, co dělá se svým životem, jakmile jsem jí řekl, že nechci být jeho součástí.

Táta oblečený v kabátu vyjde z kanceláře. „Pojďme, synu. Avo, našla jsi mu ubytování?“

Beze slova mu ukážu plastový přívěsek na klíče v mé ruce – s vyraženým číslem dvacet pět – a stříbrný klíč, který na něm visí.

„Dvacet pět, hm?“ Táta mlaskne. „Zajímavé.“ Jeho pohled na půl vteřiny spočine na Avě a mně se zdá, že jsem v něm zahlédl pobavení. „Tak fajn! Pojďme.“

CELÝ OTŘESENÝ NÁSLEDUJU otce zadními dveřmi ven z hlavní budovy. Zamíříme k domu, kde jsem vyrůstal, a já kráčím pomalu, protože mi z toho všeho jde hlava kolem. Navíc nemám vhodné boty. Kožené podrážky oxfordek od Paula Smithe nemají na sněhu žádnou přilnavost.

Pokud si otec všiml mých potíží, nedává to najevo. Vlastně si při chůzi tiše pobrukuje.

Pobrukuje si. Nevěděl jsem, že je toho ještě schopen. Po mámině smrti jen křičel a mračil se. A pil. Rozhodně si nepobrukoval.

Kdysi dávno ale býval šťastný a trávil mnoho příjemných hodin se svými syny. Táta mě naučil lyžovat, když jsem byl ještě tak malý, že na některých fotkách lyžuju s plyšovým zvířátkem pod paží. Pamatuju si, jak jsme spolu chodili do lesa uříznout vánoční stromek. V létě nás učil rybařit. Byl to dobrý táta.

Jenomže tehle muž zemřel spolu s mámou a život vedle něho byl mrazivé, temné peklo.

Teď se znovu oženil s někým, kdo se jmenuje Melody. Jí její sušenky. A brouká si?

Nějak tomu nemůžu uvěřit. A taky vypadá dobře. Čekal jsem, že tu najdu sešlého muže se zarudlýma očima, ale působí jako čilý a zdravý šedesátník. Má na sobě nové pracovní boty s flísou podšívkou a červenou flanelovou bundu s černým límcem. Vypadá jako z reklamy L. L. Bean.

„Přivezl sis zavazadla?“ ptá se najednou.

„Jo, nechal jsem je u hotelového poslíčka.“

„Budeš si je muset naložit do auta a odvézt na parkoviště pro zaměstnance,“ říká. „Hoteloví poslíčci nenosí zavazadla nahoru do kopce. A ani nevím, jestli jsou tam povlečené postele. Možná si budeš muset nějaké povlečení vzít z prádelníku v domě. Jsou tam dvojlůžka.“

Otevru ústa, abych se zeptal na pokoj, ale pak ze mě vypadne něco úplně jiného. „Věděl jsi, že jsme spolu s Avou chodili?“ Ačkoli *chodili* je pro to úplně nevhodné slovo. Byl to nejintenzivnější a nejvášnivější milostný vztah v mém životě.

A skončil velmi špatně.

„Hm. Vystudovala Middlebury College, tak jsem se jí zeptal, jestli tě zná. Řekla, že ano, ale nechtěla o tom mluvit. Tak mě to tak nějak napadlo. Záleží na tom?“

Spolknu několik zbytečných komentářů. Záleží na tom, protože mně asi vybuchne hlava. Je to jako přijít k zubaři na ošetření

kořenového kanálku a dozvědět se, že vám budou operovat navíc ještě i koleno. Připravil jsem se na jeden druh bolesti, ale ne na ten druhý. *Zatraceně.*

„Pracuje skvěle,“ dodává táta a mou bolest vůbec nevnímá. „Vlastně to tady celé vede.“

„Myslel jsem, že to tady vedeš ty? Jinak bys to nemusel prodávat.“

„Oba dřeme jako šílení, Reede. Vést tenhle rezort je těžké. Proč ti vlastně vadí, že ho prodávám?“

Ani na to nemám dobrou odpověď. „Prostě mi to připadá ukvapené.“

Táta se zasměje – to je další věc, kterou dřív nedělal. „Není na tom nic ukvapeného. Schylovalo se k tomu dlouho. Ty a tvoji bratři o tohle místo nemáte zájem.“

„Nezeptal ses nás,“ namítnu.

Otec se zastaví. „Neukázal ses doma deset let.“

Takže hádám, že s tím rozhovorem nebudeme čekat na čaj a sušenky. „Přece nejde jen o mě. Co Weston nebo Crew?“

„Kteří Weston a Crew?“ Potřeše hlavou. „Vím, že když jste byli v pubertě, nebyla to tady zrovna idylka...“

Ušklíbnu se nad tím neuvěřitelným podhodnocením.

„Ale to už je dávno. Snažil jsem se s vámi zase sblížit, ale každé mě odpálkujete. Oženil jsem se potají, Reede, abych vám ušetřil tu nepříjemnost s odmítnutím mé pozvánky na svatbu. Aspoň za to bys mohl být vděčný.“

„Vděčný? To sakra asi dost těžko.“

V očích mého otce se zableskne vztek a já čekám, že se rozkřičí.

Ale neudělá to. Jen něco zahudruje a pokračuje v chůzi směrem k domu.

Jsmo skoro tam, takže se dovnitř budu muset podívat. Existuje důvod, proč se tady s bratry už neukazujeme. Máma to tu naplňovala radostí. Po její smrti se táta zhroutil. Skoro na nás

nepromluvil. Než jsem odjel zpátky do Vermontu, musel jsem se stavit v Costcu a naplnit ledničku mraženými potravinami, aby bratři nehladověli.

Zpomalím, protože jsme došli k přednímu schodišti. Dům teď vypadá moc dobře. Nosné trámy áčkové konstrukce asi někdo nedávno natřel. Má novou plechovou, cihlově červenou střechu. Vysoké špičaté okno se leskne a odráží coloradskou oblohu. A na dveřích visí slaměný věnec ozdobený usušenou kukuřicí a svazky pšenice.

Ale nepověsila ho tam moje máma. Až se ty dveře otevrou, budu čekat, že na mě zavolá: „*Reede? Jsem v kuchyni!*“

Jenomže nezavolá.

„Pojď,“ pobídne mě táta příkře. „Necourej se, synu. Tím si to neulehčíš. Vím, že je to těžké.“

To říká muž, který po její smrti ani nechtěl vyslovit její jméno?

Týden po jejím pohřbu se táta rozzuřil a vyhodil z domu všechno, co nám mámu nějak připomínalo. Házel plné náruče jejího oblečení předními dveřmi ven na prostranství před domem a můj nejmladší bratr se přitom zamkl v koupelně a pustil sprchu, aby nebylo slyšet, že pláče.

Tehdy táta nikdy neřekl: „*Vím, že je to těžké.*“ Místo toho pil.

A já se pořád hrozně zlobím.

„Moje terapeutka by mi řekla, abych ti dal čas,“ pronese táta. „Jenomže já se bojím, že zase hned odjedeš.“

„Tvoje terapeutka?“ Byl bych méně překvapený, kdyby si našel exorcistu.

„Jo, jmenuje se Addie. Milá paní.“

Zamrkám.

Otevrou se přední dveře domu mého dětství a ven vyjde nová paní Madiganová. Je to vysoká, štíhlá žena se šedivějícími blond vlasy a širokým úsměvem. „Vítej, Reede! To je ale překvapení.“